

[Orla Møller.]

økonomiske forbrydelser, så må vores politi have mulighed for at foretage den fornødne efterforskning med tilstrækkeligt teknisk kyndige folk til netop disse specialområder. Der findes en lang række af dem allerede i politiet, det har vi tilstrækkelige beviser for allerede, men der er sikkert ikke nok af dem, og der er måske heller ikke den rigtige organisation med henblik på at klare dette. Jeg skal ikke lægge mig fast på nogen bestemt løsning, men føler mig overbevist om, at der vil være en hjælp til ud over det rent lovgivningsmæssige at nå frem til en løsning af problemerne, der er bedre og mere formålstjenlig end den, vi har i dag.

Jeg ved godt, at der her bliver tale om en udgift, og i disse sparetider er det selvfølgelig ikke særlig behageligt at give sig til at tale om noget sådant, men den kraftige folkelige opbakning, som hele denne sag har fået, man kunne sige denne kraftige rejsning af en folkets samvittighed, der ønsker disse økonomiske forbrydelser stoppet, vil sandsynligvis også betyde en stærk forståelse for, at man bruger penge til en fornøden indsats på disse punkter. Det føler jeg mig i hvert fald overbevist om.

Jeg kunne have lyst til at formulere nogle af disse ting i nogle direkte spørgsmål til justitsministeren. Der har i pressens kommentarer til bagmandsrapporten og også i visse udtalelser fra politikerside været udtrykt tvivl om justitsministerens vilje til virkelig at sætte noget ind på bekæmpelsen af bagmandsvirksomheden og den økonomiske kriminalitet. Denne tvivl har aldrig eksisteret i mit sind, men da den altså desværre er kommet til udtryk, vil jeg gerne prøve med mine spørgsmål og forhåbentlig med ministerens svar at være med til at bortvejre den mindste tvivl på disse områder.

Derfor vil jeg gerne spørge, om ministeren er positivt indstillet over for at fremsætte forslag om en bestemmelse i straffeloven i retning af det, som jeg har antydnet, måske en sammenkobling af statsadvokat Grells skitse og dr. jur. von Eybens betragtninger. Jeg forlanger ikke i dag at få at vide, på hvilken måde det kan lade sig gøre. Det er udelukkende et spørgsmål om at få at vide, om der vil blive arbejdet videre på noget sådant.

Jeg kunne også godt have behov for, for det tror jeg er noget sagligt meget nødvendigt i denne sag, at få svar på, hvordan det kan lade sig gøre for ministeren eller eventuelt for regeringen som helhed at sikre, at den nødvendige koordination på disse områder med hensyn til en gennemførelse af en skærpet lovgivning nu kan finde sted. Og endelig for det tredje ville jeg godt have en direkte afklaring af det problem, som jeg har berørt om oprettelse af en afdeling af specialister fra politiet til at tage sig af undersøgelser af sådanne økonomiske forbrydelser.

Jeg finder det overordentlig nødvendigt, at vi i en videre udvikling af det, der har været målsætningen hidtil, når det drejer sig om disse forbrydelser, også får klaring på nogle af disse spørgsmål. Jeg ved godt, at en lovgivningsmølle maler meget langsomt. Den maler nok langsommere, end forbydere kan tænke og arbejde, men den arbejder til gengæld heldigvis betydeligt sikrere. Normalt bliver vi jo ikke beskyldt for at arbejde for hurtigt herinde, men det, vi har behov for i denne sag, er heller ikke hurtighed, det er sikkerhed, det er effektivitet, og jeg føler, det er nødvendigt, at vi i den debat, vi står i, ligesom får understreget at nu fortsætter vi videreførelsen af en effektivitetsforøgelse, for vi kan vel da forhåbentlig alle uden undtagelse blive enige om, at målsætningen med det, der skal laves, er at ødelægge, og jeg siger bevidst ødelægge, de direkte muligheder, som økonomisk stærke har for at leve efter sætningen, at den kloge narrer den mindre kloge. Det, der er kendetegnet for et retssamfund med social baggrund, er, at en sådan sætning simpelt hen bliver gjort umulig som praktisk livsmoral.

Thestrup: Justitsministerens redegørelse indledes med en beklagelse af, at bagmandsrapporten er kommet offentligt frem, således som det skete i forskellige dagblade i søndags. Jeg deler denne beklagelse, men måske med en lidt anden begrundelse end ministerens. Jeg holdt selv på, at retsudvalget måtte have rapporten for at kunne danne sig et klart billede af de forhold, den skildrede, og jeg foreslog, at den blev givet til retsudvalget, mod at vi påtog os at behandle den som fortrolig. Dette gik ministeren ind på, og derfor beklager jeg, at den er